

Nové příběhy se šťastným koncem

Popletený ježeček

Ladislava Horová
Ilustrovala Zuzana Slánská

Skutečné příběhy z naší přírody

FRAGMENT

Nové příběhy se šťastným koncem

Popletený ježeček

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Ladislava Horová

Nové příběhy se šťastným koncem
Popletený ježeček – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nové příběhy se šťastným koncem

Popletený ježeček

Ladislava Horová

Ilustrovala Zuzana Slánská

FRAGMENT

Text © Ladislava Horová, 2023

Illustrations © Zuzana Slánská, 2023

Cover photos © Nynke van Holten; grey_and; TheFarAwayKingdom / Shutterstock.com

Publikace vznikla ve spolupráci s Českým svazem ochránců přírody.

ISBN tištěné verze 978-80-253-6386-7

ISBN e-knihy 978-80-253-6420-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6421-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-6419-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Dobrodružná procházka

„Děti, pojd'te sem...Vyvenčíte psy,“ ozvalo se z kuchyně.

Byly letní prázdniny a maminka vařila něco dobrého k obědu. Podle vůně to vypadalo na čočkovou polévku.

Děti na sebe zamrkaly, ale dělaly, že výzvu přeslechly. Hrály totiž karty a procházka po lese úplně nezapadala do jejich plánů. Vyšlo to. Chvilí bylo ticho, a tak pokračovaly v hazardu. Za malý okamžik se otevřely dveře. Do pokoje vběhli dva rozdovádění jezevčíci.

Skákali jako na pérkách z jednoho na druhého a vůbec jim nevadilo, že karty létaly vzduchem.

„Mami, všechno nám tady pošlapali,“
zamračila se Barča.

„A ještě se vrhli na moje sušenky,“
pokračoval v žalování její bráška Adam.

Barča s Adamem jsou devítiletá dvojčata a ve všem si báječně rozumí. Nejvíc ve skopičinách. Adam je velký sportovec. Nejraději hraje florbal, takže každý den trénuje na zahradě. Barča si oblíbila koně. Má štěstí, že stáje nejsou daleko od jejich hájovny, takže může jezdit na koni i několikrát v týdnu.

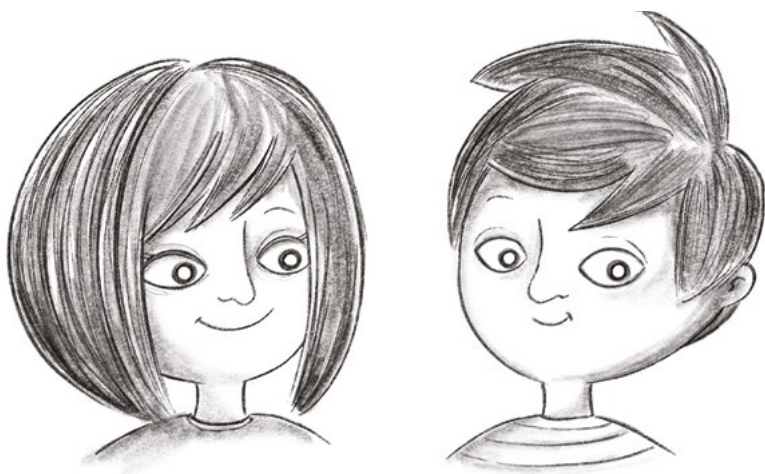
Maminka tu melu chvíli jen tak tiše zpovzdálí pozorovala.

„Snad nevěříte, že vás budu litovat,“
usmála se.

Dobře věděla, že si pejsci pozornost dětí obstarají sami.

Na podlaze byla v tu ránu hromada pomíchaných karet. Dětem se ani trochu nedařilo ty dva uličníky uklidnit.

„No tak pojd'te. Vypadalo to, že vyhraju, a vy jste mi to takhle překazili,“ zvedl se Adam neochotně.

Když bylo jemu a Barče šest let, tak si hrozně moc přáli pejska. Maminka s tatínkem tehdy

souhlasili. Bydlí na samotě v hájence uprostřed lesa a tam se psí hlídač hodí. Děti chtěly velkého chlupatého bernardýna, ale tatínek měl tenkrát hned jasno. Bude to jezevčík. Poté co si prohlédli několik fotografií štěnat z nedaleké chovné stanice, souhlasili i ostatní členové rodiny. Nic roztomilejšího totiž do té doby neviděli.

Původně měl být pejsek jenom jeden, ale po příjezdu k panu chovateli Jiřímu bylo všechno jinak. V ohrádce se vyhřívala fenka a vedle ní pospávalo roztomilé černé klubíčko. Další černé klubko bylo mnohem čilejší. Snažilo se maminku probudit tím, že jí statečně okusovalo zadní tlapku. Mělo zoubky ostré jako jehličky a všichni čekali, kdy se po něm psí máma ožene. Ta ale odpočívala dál, jako by se nic nedělo.

„Jsou to oba kluci. Tak kterého jste si vybrali?“ zeptal se pan Jiří zvědavě.

„Toho uličníka,“ poskakovala Barča natěšeně.
„Mně se líbí ten, co spinká,“ zašeptal Adam.
„No tak si odvezte oba,“ smál se pan Jiří
a dělal, že nevidí maminčin vystrašený pohled.
Barča s Adamem pokukovali po rodičích.
„Ale budete se o ně starat,“ pokyvoval
tatínek hlavou.

„A běhat s nimi po lese,“ doplnila maminka.
„Všechno budeme dělat, úplně všechno na
světě!“ překřikovala se dvojčata. V tu chvíli by
pro ně nebylo těžké slíbit i modré z nebe.
Od té doby uběhly tři roky a až na malé
výjimky děti svoje sliby plnily.

Barča sundala vodítka z věšáku. Nakonec je
dobře, že mohou vodit na procházce každý
svého pejska a nemusí se dohadovat. Adam
dostal na starost klidného Beníka a Barča zase
poťouchlého Bertíka. Oba dostali slušivé
obojky se jmenovkou.

Děti si vzaly na cestu rohlík se sýrem, což ale nemohlo oběma pejskům uniknout.

„Fuj, neškemrejte! Už jste dostali svoje granule,“ pokárala je Barča výchovně.

„Vážně už dostali granule? A kdy?“ zeptala se maminka. Před obědem sice Adama posílala, aby pejsky nakrmil, ale pak už vařila a neměla čas to zkontrolovat.

Klučina se začervenál. On i Barča hned odložili rohlíky, aby rychle všechno napravili.

„Teď je nakrmte jen trochu, když půjdete na procházku. Ať se jim dobře běhá,“ zavolala za nimi maminka. Od boudy se zanedlouho ozývalo spokojené chroupání. Tohle jim bude na táboře chybět. Celé dva týdny se budou muset obejít bez svých pejsků.

Za chvílku už si to všichni čtyři štrádávali po lesní cestě. Děti přitom zkoušely hrát slovní fotbal: „Slon... nos... sloup... prase,“ střídaly se v odpovědích. V tu chvíli současně

zpomalily. Kousek od nich přeběhlo přes cestu stádo divokých prasat. Beník s Bertíkem štěkali jako o život. Štěstí, že jsou na vodítku, jinak by se rozběhli mezi ně. Divočákům jako by to bylo jedno. Ani se neohlédli a zmizeli ve smrčině.

„Já bych šla asi raději na druhou stranu k rybníčku,“ navrhla opatrně Barča.

„Tak jo. Aspoň se kluci vykoupu,“ zalíbil se nápad Adamovi. Nejspíš ho prasátka také pořádně vylekala.

U rybníka bylo krásně. Břeh zdobily kopretiny s motýly na velkých květech. Jezevčíci během chvíle vypadali jako dvě vydry. Skákali do vody za hozenými klacíky a nosili je zpátky na břeh. Sem tam zašplouchal kapr pod hladinou.

„Taťka by z vás měl radost. Krásně aportujete,“ pochválil Adam chlupáče, ale pak začal rychle couvat. Pochopil, že pejsci plánují

ze sebe oklepat vodu. Nemýlil se. Mokrá nálož zamířila přímo na nic netušící Barču.

Ta by jinak asi protestovala, ale teď jen stála a beze slova koukala směrem k velkému kameni.

„Co ti je?“ otočil se Adam stejným směrem. Kousek od nich se vyhříval had a nevypadal, že by chtěl kámen opustit.

„Bertíku, Bene, k noze!“ zavolaly děti vyplašeně. Oba hned uvázali psíky na vodítka a pelášili zpátky na cestu. Dneska neměli nikde chvíli klidu. Nejdřív prasata a teď had. Copak to bude do třetice?

„Nepůjdeme raději zpátky domů?“ navrhla Barča, ale odpověď tušila. Na jednu procházku bylo dobrodružství víc než dost.

Mezi vrátky na zahrádku uviděli tatínka.

„Tati, potkali jsme divočáky a zmiji,“
překřikovaly se děti.

„Zmiji? A nebyla to užovka?“ zapochyboval tatínek.

Děti sice kroutily hlavami, že ne, ale jisté si nebyly.

„Mohli jsme se podívat pozorněji, nebo ji vyfotit,“ přikývla Barunka.

„Vždyť jsi uháněla, jako když za tebou vystřelí,“ pousmál se Adam, ale nemyslel to zle.

Sám byl rád, že se vrátili na lesní cestu.

Stejně je nejlepší, když chodí ven s tatínkem. Někdy společně vylezou na posed a velkým dalekohledem pozorují lesní zvěř. Srnky, divočáky, zajíce...

„Pejsci by si rádi ještě něco dali. Barčo, dejte klukům trochu granulí a běžte se podívat do kuchyně,“ zavolala maminka.

Děti naplnily malé misky a už upalovaly. Zvědavost přemohla jejich leknutí i únavu z procházky.

Na stole ležel talíř s jablkovým závinem. Maminka ho poctivě pocukrovala. Takhle ho měla dvojčata nejraději. Barča s Adamem si rychle běželi umýt ruce, aby se mohli pustit do oblíbené pochoutky. Tenké těsto plné voňavé náplně. Po svačince uklidili ze stolu a zamířili do svého pokojíku. Čekaly na ně čertovy obrázky, ale vypadalo to, že díky pejskům budou muset začít novou hru.

„Příště radši půjdeme hned, jak nás maminka zavolá, vid’?“ navrhl Adam.

„Asi jo,“ přikývla Barunka při sbírání karet. Jednu našla dokonce až pod postelí. Teď snad už budou všechny.